

နီကိုင်ရဲ ငှေ့

စာတန်းထိုး

"ဘာ ... !! ဘာ ... !! နင်က ငါ့ကို ချစ်နေတာကြာပြီ ဟုတ်လား မောင် !! တော်စမ်းပါ မောင်ရယ်၊ နင် တော်တော်ရယ်ရတာပဲ၊ ဟဲ့ ... လုပ်ကြဦး၊ ဒီမှာ ... မောင်က ငါ့ကို ချစ်နေတာကြာပြီ တဲ့ "

သူငယ်ချင်းများအားလုံး တိတ်၍ နေကြသည်။

"လင်း" က အားရပါးရ ရယ်လိုက်ပြီး ခေါင်းကို ခပ်သွက်သွက် ခါရမ်းနေသည်။ "လင်း" သည် ခေါင်းတွေကို ခါရမ်းနေသည်။ မျက်ဝန်းများကို မျက်လွှာချ၍ ထားသည်။ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကို ဆွဲဖွင့် ထားသည်။ အသံတွေကို ရယ်ခိုင်းထားသည်။

ရယ်သံတွေကုန်တော့ ရပ်သွားကြ၏။

နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာက ရယ်သံတွေ တွန်းတိုက်သွားသည့် အရှိန်ဖြင့် ခပ် ဟဟကလေး ဖြစ်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ထိုနှုတ်ခမ်းကို "လင်း" က လျှာဖြင့် တစ်ချက်သပ်လိုက်သည်။

"နေစမ်းပါဦး မောင်၊ နင်နဲ့ ငါ သူငယ်ချင်းဖြစ်ကြတာ ၇ နှစ်ရှိပြီ၊ နင်က ဘယ်တုန်းက ဘယ်လို ငါ့ကိုချစ်သွားတာလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး"

"....."

"ပြောလေ ... နင်မပြောနိုင်တော့ဘူး မဟုတ်လား၊ အေး ... နင် ငါ့

ကို ဘယ်တုန်းက ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့ ချစ်တယ်ဆိုတာ ငါလက်ခံနိုင်
အောင် ပြောပြ၊ မပြောပြနိုင်ရင်တော့ ..."

"မောင်" နှလုံးသားကို ဟလိုက်သည်။ ။

အိပ်မက်တွေကို ပိုက်ထားပြီး စကားလုံးတွေကို ဖြန့်ခင်းလိုက်သည်

။

သက္ကရာဇ်တွေကို နှစ်အလိုက် စီချထားလိုက်သည်။ ။

အောက်ပါအဖြစ်အပျက်များ အားလုံးသည် ပွင့်ပြီးသားပန်း၏ အသံ
ကို ပြန်ရှာခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ ။
